SJB SELECTION

RECENSIE · JAZZ

e.s.t. | *From Gagarin's Point of View*

SJB SELECTION · OKTOBER 2026

Drie muzikanten, één adem

Het Esbjörn Svensson Trio, beter bekend als e.s.t., bestond uit Svensson op piano, Dan Berglund op contrabas en Magnus Öström op drums. Drie muzikanten die jazz, rock, pop, elektronica en klassieke muziek in hetzelfde glas konden schenken zonder dat het resultaat een ondrinkbare cocktail werd.

Maar belangrijker nog: ze waren een band. De piano had het niet voor het zeggen, en bas en drums waren er niet als muzikaal behang. De drie instrumenten spraken met elkaar als gelijken.

En dan te bedenken dat Svensson oorspronkelijk drummer wilde worden. Als tiener bouwde hij zelfs een geïmproviseerd drumstel van oude verfblikken, in een poging Sweet na te doen. Tot zijn jeugdvriend Magnus Öström opdook met een echt drumstel… en Svensson genoegen moest nemen met de piano.

Gelukkig maar, zou je kunnen zeggen.

Maar die gefrustreerde drummer is nooit helemaal verdwenen. Hij bleef verborgen in de handen van de pianist, in zijn ritmische, bijna percussieve manier van spelen.

De aarde van een afstand

In 1999 verscheen *From Gagarin's Point of View*, het album dat e.s.t. internationaal op de kaart zette.

De titel kwam voort uit een idee van Magnus Öström: stel je Yuri Gagarin voor, de eerste mens in de ruimte, alleen boven de aarde, van buitenaf kijkend naar alles wat wij hier beneden meemaken.

Een enorme afstand die je perspectief plotseling volledig verandert.

En misschien is dat wel de beste manier om het stuk binnen te gaan.

From Gagarin's Point of View gaat eigenlijk niet over de ruimte. Het gaat over afstand.

Bekijk iets van ver genoeg en het lawaai begint weg te ebben, grenzen vervagen en alles wat ooit afzonderlijk leek, wordt deel van hetzelfde landschap.

De muziek

Ook de muziek lijkt te zweven.

Svensson voelt geen enkele behoefte om te bewijzen hoe goed hij is. Hij laat de noten ademen, alsof hij tussen de ene frase en de volgende telkens een raam openzet. De contrabas van Dan Berglund voegt diepte toe zonder de ruimte vol te stoppen, terwijl Magnus Öström met de tijd omgaat alsof die elastisch is.

Het resultaat is fascinerend: een trio dat op de een of andere manier veel meer ruimte lijkt in te nemen dan je van drie instrumenten zou verwachten.

De jazz is er natuurlijk. Maar daarnaast klinkt de melodische herinnering aan pop, de energie van rock en een gevoel van vrijheid dat nooit de behoefte lijkt te hebben voortdurend zijn muzikale paspoort te laten zien.

En waarschijnlijk is dit het punt waarop e.s.t. werkelijk e.s.t. wordt.

Ze probeerden jazz niet gemakkelijker te maken. Ze maakten simpelweg de ruimte groter.

Van hierboven...

Er schuilt een prachtige toevalligheid in het hart van dit alles.

Drie muzikanten die vastbesloten waren de traditionele grenzen van de jazz te overschrijden, kozen als symbool de man die misschien wel de grootste grens van allemaal had overschreden.

Misschien is dat waarom *From Gagarin's Point of View* vandaag nog altijd zo goed werkt. Je hoeft niets van jazz te weten, geen akkoorden te analyseren en niet uit te zoeken waar compositie ophoudt en improvisatie begint.

Luister gewoon naar drie muzikanten die samen ademhalen.

Jazz, rock, pop, klassiek?

> ***Van daarboven worden de grenzen minuscuul. En uiteindelijk blijft alleen de muziek over.***